Ч. 248 (11.499). Львів, вівторок 6. листопада 1928. Оплачено ряжлицю... Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-28.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Парцеляція парохіяльних ґрунтів.

Греко-кат. ординаріяти в Галичині приступили вже у власному заряді до частинного введення в життя постанов арт. XXIV. конкордату і видали в цій справі свої зарядження. Свого часу обговорив я в „Ділі" зарядження станиславівського епископа д-ра Хомишина, тут тільки пригадую, що в засаді лишає він тільки таку скількість ґрунту на вивосаження пароха, яку як максімум означує згаданий вище артикул конкордату, себто 30 гектарів. Надвижку понад цю скількість мається продати, полишаючи 7 гект. для місцевої церковної прислуги (5 гект. для дяка і 2 гект. для паламаря). Крім цього 5 гект. мається продати на епархіяльну дяківську школу, а у парохіях з більшим ґрунтовим вивінуванням мається в додатку призначити 7 гект. для церковної прислуги у тих парохіях, що не мають достаточної скількости землі на вивінування церковної прислуги.

Дещо відмінне зарядження видав львівський гр.-кат. митрополичий ординаріят під датою 13. жовтня ц. р., оголошене у Львівських Архіепархіяльних Відомостях ч. 4. з 15. жовтня 1928. Передовсім не заряджено тут продажі цілої надвижки понад 30 гектарів, як це зроблено у станиславівській епархії, бо до продажі призначено тільки половину цеї надвижки і тут парохи будуть покищо користуватися більшою скількістю землі як у сусідній станиславівській епархії, досі найлíпше дотований.

Другою засадничою ріжницею є те, що у львівській архіепархії не подбано цілковито про трівале забезпечення землею церковної прислуги. Можливо, що митрополичий ординаріят має на оці зробити це пізніше і трівало у формі окремого земельного фонду забезпечити долю дяків і паламарів, що нині вже голосно — і треба признати, що цілком слушно, головно, коли йде справа про дяків — говорять про свої матеріяльне покривдження. Зі соціяльного і національного боку — про церковний вже й не говорити — є розвязка дяківської справи дуже пекуча і не сумніваюся, що і митрополичий ординаріят у Львові її корисно полагодить і зліквідує наболілу у нас справу забезпечення долі церковної прислуги.

Накінець і техніка продажі інша. В станиславівській епархії рішає сам епископ, а місцевий парох чи завідатель є властиво лишень посередником при продажі, тут переводить продаж деканальна маєткова рада, а затверджує митрополичий ординаріят. Ціна осягнена з продажі має бути внесена до архіепархіяльного фонду. Зазначую, що парохії, зложені з матірньої і з одної або більше дочерних церков, потерпають не богато. У тих парохіях, де дочерні мали окрему, на себе заінтабульовану земельну власність як майно ерекційне, а не чисто церковне чи фондаційне, землі до продажі буде дуже мало, бо тут окремими ерекційними грамотами ще перед пяти роками утворено з них окремі парохії, що ними завідує парох дотеперішньої матірньої церкви. Потерплять найбільше настоятелі досі [illegible] вивінованих землею парохій з одною церквою, або з такими дочерними, що не мають власного вивінування.

По думці зарядження митрополичого ординаріяту до обшару, який може остати для кожного приходства, чи то матірнього, чи дочерного, не вчислюються ліси, городи, парцелі будівельні і подвіря. Тому, що конкордат виразно признає церкві вибір ґрунтів, які мається лишити як вивінування парохії, належить продати ґрунти дальше положені, гіршої кляси, меншого простору. З огляду на кошти помірів і виготовлення мапок поділу належить по можности вимннати поділу більших парцель і продавати лише цілі парцелі. Продаж належить перевести з правила через публичну ліцитацію, при якій по можности крім місцевого настоятеля парохії має бути присутний один з членів деканальної маєткової ради, що складається з декана і трьох членів-парохів. Продавати належить в першій мірі властним парохіянам агл. парохіянам прилучених парохій, а щойно в дальшій черзі парохіянам сусідніх громад; на випадок рівних оферт мають першенство купна малоземельні.

Одна тут заувага що до речинця продажі, який означено до 15. листопада ц. р. Він є безумовно за короткий, особливо щодо парохій, де є більша скількість землі на продаж і силою факту, цей речинець продовжиться певно по конець біжучого року.

Ціна має бути означена і зложена в американських долярах; третя часть має бути зложена як вадія і надіслана до митрополичого ординаріяту разом з протоколом ліцитаційним і опінією деканальної маєткової ради та іншими виказами і документами, які подрібно вичисляє згаданий розпорядок. Письменний контракт мається виготовити допера по затвердженні ліцитації митрополичим ординаріятом, котрий очевидно може не дати такого затвердження. Ціна мусить бути зложена в цілости при підписуванні контракту (при ліцитації треба зложити тільки третину ціни як вадію, котру звертається на випадок незатвердження ліцитації через митр. ординаріят); у вимкових випадках можна обмежити до половини ціни, коли решта, якої платности не належить протягати понад один рік — буде забезпечена гіпотечно на купленому ґрунті.

Подробиць анальоґічного зарядження в перемиській епархії покищо не знаю, — знаю тільки, що і там іде подібна акція як у Львові та в Станиславові.

Стільки зробили досі наші церковні власти у виконанні арт. XXIV. конкордату. Правительство зі свого боку не зробило ще нічого і досі ще не видало виконавчого розпорядку до арт. XXIV. конкордату. В справі цього розпорядку був я в міністерстві земельних реформ у начальника правного виділу п. Пйотровського, що ще в перших днях вересня ц. р., бо його завданням було приготовити такий розпорядок. В міжчасі його реферат обняв д-р Лоньский, бувший през окружного уряду земельного в Кракові. В дні 24. жовтня ц. р. відбув я довшу конференцію з д-ром Лоньским в його бюрі в міністерстві земельних реформ у Варшаві і від нього довідався я осьщо: Йому доручено виготовити проект виконавчого розпорядку ради міністрів до арт. XXIV. конкордату в узгідненні з відповідними постановами законів і розпорядків про виконання земельної реформи. Такий проект він приготовляє і ще цього року предложить міністрові земельних реформ д-ру Станевичеві. Опісля цей проект стане предметом нарад між міністерством земельних реформ і міністерством віроісповідань і освіти і може підпасти деяким змінам і щойно по устаненні тексту обома міністерствами проект піде на раду міністрів. Та на тім ще не кінець, бо перед оголошенням розпорядку у Вістнику Законів предложиться його папській комісії, що без сумніву поставить від себе деякі застереження і внесе на зміну. Їх розважить рада міністрів і щойно тоді оголосить у Вістнику Законів. Та все потребує довший час так, що у найліпшому разі виконавчий розпорядок до арт. XXIV. конкордату може появитися в оголошенні щойно в перших місяцях слідуючого (1929) року.

При нагоді свого побуту у д-ра Лоньского поручив я також справу затверджування і інтабуляції контрактів продажі ерекційних ґрунтів. Я станув на становищі, що супроти ухилення австрійського цісарського розпорядку з 1915 р. про оборот землею, контракти купна-продажі ерекційних ґрунтів, записаних у книги ґрунтові при повітових судах, не потребують ніякого затвердження через відносні уряди земельні і мають бути інтабульовані без їхньої затверджуючої клявзулі, як це є тепер у нас в Галичині зі всіми селянськими ґрунтами. Інший погляд на цю справу є в д-ра Лоньского. Він іменно є цеї думки, що всі безумовно контракти купна-продажі ерекційних ґрунтів мають бути затверджені через окружні уряди земельні. При цьому д-р Лоньский заявив, що оскільки мова про кілька або кільканацять моргів ґрунту — в додатку у ріжних дрібних парцелях — то окружні уряди земельні не будуть робити ніяких труднощів у затвердженні і не будуть жадати переведення тих всіх формальностей, яких вимагається при парцеляції більшої земельної власности. Подрібних інструкцій у цій справі окружні уряди земельні з міністерства не одержали і кожний з них має тепер поступати після провідних думок законів і розпорядків про виконання земельної реформи і після засад слушности аж до хвилі видання виконавчого розпорядку.

На мій дальший запит, що буде, коли повітовий суд перепише в ґрунтових книгах власність набутого шляхом купна ґрунту ерекційного на новонабувця без затверджуючої клявзулі земельного уряду, — а це на мою думку суди можуть робити — відповів д-р Лоньский, що покищо до хвилі видання виконавчого розпорядку так може поступити тільки такий суддя, що не знає постанов земельних законів і їхнього провідного духа, а цей, що ці постанови знає, відкине контракт без затверджуючої клявзулі.

Накінець заявив д-р Лоньский, що оскільки мова про більші комплекси, то треба придержуватися тих постанов, що обовязують при парцеляції більшої земельної власности, себ-то предложення технічного пляну парцеляційного і списку тих, що мають набути землю. У всіх інших випадках вистарчить звичайне засвідчення, виставлене громадським урядом.

Повищі подробиці вважаю я за відповідне подати до загального відома, так як справою виконання арт. XXIV. конкордату інтересуються не тільки наші духовні круги, але самозрозуміло і загал нашого громадянства.

Зазначу також, що після слів д-ра Лоньского аналоґічний виконавчий розпорядок появиться також і відносно ґрунтів православної церкви і земельного вивінування православного духовенства у східних і північно-східних воєвідствах. Тут очевидно правительство не стріне ніякого опору у своїх намірах і плянах, бо православна церква в Польщі не має ніякого конкордату. Вона залежна виключно від польського уряду.

Варшава, дня 31. жовтня 1928.

Д-р Степан Барен.

Два дні.

Проминуло два дні, які мають вже свою історію і які без сумніву не проминуть без вражіння. Обовязком совісної й відповідальної журналістики є вясувати причиновість подій та їх проаналізувати. На жаль, українська преса в сьогоднішних умовинах не має тієї спромоги [illegible] в справах актуальних, живих, а справах, що торкаються головним чином українсько-польських взаємин ми мусимо мовчати (себто не сповнювати свого основного завдання), або свідомо ставати жертвою важкого пресового декрету.

Тому й нині не можемо заняти становища до подій з останніх двох днів, а мусимо обмежитися до реферування польської україножерної преси, яка незвичайно стороннично і пропоґандивно освітлює ті події.

Та заки перейдемо до реферування польської преси, пригадаймо коротко хід подій в дні 1. листопада.

Саме тоді, коли українське громадянство приготовлялося до святкування дня 1. листопада першими богослуженнями, в ночі з 31. жовтня на 1. листопада невідомі спричинники підложили два мітові набої під памятник „оборонців Львова" на Персенківці. Цей набій був неушкоджений, памятникові нічого не сталося. Як стверджує „Дзєннік Львовскі", в якого редакції сидять б. військові, отже обзнайомлені з технікою і насліпленням набуку:

„Замах на памятник виказує незнайомість терористичної техніки і недостачу підготовки, що вказує на те, що був він доконаний людьми, **необзнайомленими з терором**, отже був це замах відокремлений, доконаний без сумніву українськими злочинцями, що не належать до ніякої терористичної організації".

Отже твердження „Дзєнніка Львовскєґо" є посвідчене доказом заперечення [illegible] в тому напрямку, що спричинники не виявили знайомість терористичної техніки, а люди спричинили насліпленість [illegible] **звязки**, що могли не бути „україн-

ські хлопчаки". В огляду на те, що памятник неушкоджений, могли це зробити невідомі „українські хлопчаки", а могло бути й інакше. Колиб ми були в спромозі оперувати здогадами, як польська преса, то ми льогічно повели б їх в іншому напрямку. На всякий випадок спричинники **невідомі**. Це є основне і понище не піддатає найменшому сумніву, щонайменше так довго, як довго ті спричинники не є відкриті, не є в руках органів публичної безпеки.

Та в дні 1. листопада, коли ще нічого не розсліджено, слідчий відділ державної поліції, як подала „Хвіля", випустив **офіціяльний пресовий комунікат, в якому** „клеймить акт підложення вибухового матеріялу та зранення поліцая і **вважає його провокацією з боку української молоді,** зверненою проти „оборонців Львова" і цілого польського громадянства в дні святкування десятилітніх роковин". Сіоністичний орган кінчить: „В пресовім комунікаті **поліція доносить, що спричинниками (справцями) замаху були українські студенти".**

Отже тоді, коли санаційний орган висловлює, правда — категоричний, здогад, що спричинниками намаганого ушкодження польського памятника на Перзенівці були „українські хлопчаки", слідчий відділ держ. поліції, хоч не подає імен спричинників, твердить, що ними були „українські студенти" та що цей акт був звернений проти „оборонців Львова і цілого польського громадянства".

Одночасно появляється надзвичайне видання „Слов-а Польск-ого", яке в примітному собі тоні оповістило польське громадянство про раніші події в незвичайно вдержних словах, викликуючи відповідні настрої. Також у числі з 3. ц. м. „Слово Польске" ось як обєктивно гасило розбурхані пристрасти:

„Чужі агенти в провокаційній роботі не обмежилися до варварського замаху на памятник поляглих на Перзенівці і знеславлення памятника „орлят" в огороді політехніки. Під вечір змобілізували свої бойки, узброєні в ножі, палки і револьвери, а використавши богослуження в церкві св. Юра, підбурили товпу і сформували на пл. св. Юра похід і з піснею „Не пора ляхові служити", направилися через улицю Міцкевича до середмістя, щоби провокувати публику".

Після появи надзвичайного видання „Слов-а Польск-ого" організується відрух польського студентства. Тимчасом на подвір'ї св. Юра відбувається панахида, в якій бере участь 5—6 тисяч народу: мущини, жінки і діти. Коли скінчилася панахида, залунали національні пісні, а частина присутних на площі перед св. Юром (на початку вул. Міцкевича) намагалася сформувати похід. Як звичайно в таких випадках буває, прийшло до передирки з пішою поліцією.

„Коло год. 7. веч. — пише „Нова Зоря" з ч. 85 — з подвіря катедри св. Юра почали виходити маси народа і йти в напрямі Городецької вулиці. Тоді кінна поліція шаржою наперла на народ. Далися чути стріли і почалася паніка. В натовпі в суматосі кричали переляканї діти і жінки, падали ранені стрілами і тратовані кіньми люди. Є багато ранених, між ними й поліціянти".

Польська студентська молодь розпочала саме тоді демонстрації. Вона надтягнула з вул. Академічної, перейшла вул. Галицькою на Ринок і почала камінням бомбардувати книгарню і склеп „Маслосоюзу" в „Просвіті". На польниці першого поверха вибито шиби і знищено внутрішню вивіску Центробанку. З внутрішньої сторони на другий день винито кілька куль. Опісля товпа спрямувалася на вул. Руську і Блахарську й від Домініканської площі повибивала шиби в друкарні Ставропігії і в приватних помешканнях. Звідтіля подалась вона під дім „Дністра" від вул. Підвалля напроти водісистема. Тут теж вибито шиби і через вул. Підвалля і Валову наступив відплив на Марійську площу.

Тут виголошено „лицемувсин" і прийнято резолюції, в яких, як подає „Слово Польске", польська молодь, зібрана зорганізовано в числі 4.000 (подумайте: зорганізовано і 4000 зібраних!) заявляє, що не „стане тепер відпор", що домагається від уряду обвалення всяких протидержавних українських організацій, як „Луги", „Січи" і всякі українські академічні товариства, яких метою є лише протидержавна робота".

Ті резолюції ухвалено доручити **університетським властям, восвідству і поліції.**

Після цього зібрання під голим небом відбувся погром українських установ: „Просвіти", друкарні „Діла", „Маслосоюзу" й „Академічного Дому"

„Маслосоюз" здемольовано тому, що — як пишуть „Відомосьці Корпорацийне" (в надзвичайному виданні, масово розкиненому по місті) — під його „торговельною діяльністю криється найнебезпечніша переворотова акція".

„Дзеннік Львовскі" намагався звалити вину за здемолювання українських установ на „безвідповідальне шумовиння", але з тих лаврів не думає зрезигнувати польська студентська молодь. В тих-же „Відомосьцях Корпорацийних" читаємо:

„Виступ академічного Львова буде ріжно інтерпретований. Знайдуться такі, що будуть ликатися „розголосу в Европі", **нинішні щоденники непотрібно звалюють вину здемолювання руських обєктів на міське шумовиння, однак академічна молодь бере відповідальність за вчорашні випадки на себе — як перед очима Польщі, так і цілої Европи".**

Крім того цей корпорантський орган полемізує з редактором „Дзеннік-а Льв." Ґуркою, кажучи, що молодь має право реагувати

„супроти випадків так нечувано агресивної протидержавної діяльности" бо „громадянство не може пасивно приглядатися, як поліція ліквідує замахи і як польські поліцаї падуть з рук дичі".

Дальші голоси польської преси.

„Слово Польске" в передовиці, переповненій ілю і пронятій всякими фантасмагоріями на тему провокаційної сепаратистичної роботи одинимь й уділівських організацій, Лугів, Просвіт і т. і." після поширення неправдивих відомостей, немов-то пос. Целевич виголосив „демагогічну промову" перед св. Юром (пос. Целевич взагалі не виголошував ніякої промови!) і фантазмагорій на тему „**виконання приказів берлінських і комуністичних агентур**" хвалить геройські вчинки польської молоді:

„Негайна, відважна реакція академічної молоді на уділівські провокації є моральною і чинною підтримкою уряду, покликаного до береження інтересів держави, є **моральною і чинною підтримкою його органів безпеки,** атакованих узброєними сепаратистами. В тій незломній листопадовій поставі молоді і загалу громадянства супроти сепаратистичних авантурників й агентів чужих інтересів уряд находить і знайде все достаточно сильне серед населення, органічне оперта для оборони повірених йому інтересів цілости держави".

Після злмовлінії з боку „Відомосьці Корпорацийних" ред. Гурка в статті „Після випадків 1. ц. м." достроюється зовсім до „Слов-а Польск-ого". Він каже, що поліція ще дуже лагідно здівідувала українські прояви.

„Однак українські револьтанти чи демонстранти мусять на будуче рахуватися, що після останніх провокаційних і револьтуючих виступів, вся польська опінія буде змушена домагатися найгостріших засобів, не лише в інтересі горожан польської національности, але також в імя тієї руської більшости, яка з того рода вчинками не має й не хоче мати нічого спільного. Супроти протидержавних виступів, інспірованих і кермованих заграничними ворогами, той саме найвищий наказ перестерігання на кожному кроці лінії державного інтересу, який вказує нам принцип справедливости і співжиття національностей, не дозволяє на ніякі огляди супроти так непримиримих та із зовні кермованих ворогів нашої державности".

Одночасно бебістичні посли Строньський і Левенгерц відвідали міністра внутр. справ Складковського і доміглися, що у звязку з львівськими випадками уряд стоїть на становищі сильної руки і безоглядної справедливости. Ці випадки є відокремленими і є ділом

„провокації українських послів Целевича і Ліщинського в святоюрській катедрі. Про те свідчать як рапорти львівських властей безпеки, так і голоси публичної опінії".

Нічого собі, гарні інформації. В кого ж у такому випадку на основі пресового декрету президента слід потягнути до відповідальности за поширювання неправдивих відомостей?

Розуміється, в звязку з тим говориться і про видачу тих двох послів і про те, що „більша частина українського населення осуджує виступи обох тих послів" і т. ін.

„Дзеннік Людови" з питомим собі фарисейством пише про

„націоналістичний шовінізм, який кровю і трупами бажає розмежувати людей від себе. З одного боку провокаційний виступ, який маніфестує себе стрілами на вулицях міста, з другого боку відрух відплати, що демолює інституції. У вислідї кров на бруках, розпалення пристрастей, що не рахуються з нічим і пропасть, що поглиблюється між народами, примушеними історичною долею жити на спільній землі поруч себе".

Після такого вступу пепесівський орган подає хід подій за польськими шовіністичними органами, але одночасно **спростовує** відомости польської шовіністичної преси про знеславлення польських гробів у костьолі в Жовкві. Ця відомість (збещещення гробів в костьолі) долила вогню до „відрухової відплати". Ані один львівський орган не перевірив цеї відомости перед її опублікуванням і ані один її не відкликав. Тільки „Дзеннік Людови" подає, що „у Львові розійшлися **поголоски** про збещещення гробів в парафіяльному костьолі в Жовкві. Однак та відомість виявилася **неправдивою".**

По Першім Листопада у Львові.

ІНТЕРВЕНЦІЯ У ЛЬВІВСЬКОГО ВОЄВОДИ В СПРАВІ ПОДІЙ З 1. ЛИСТОПАДА.

В пятницю, 2. листопада удалися в год. 2.45 делегати Української Парляментарної Репрезентації сенатор д-р Корнило Троян і посли С. Хруцький і Д. Паліїв до львівського воєводи В. Ґолуховського в справі львівських подій з 1. листопада ц. р. Делегація вказала на те, що ділося попереднього дня біля св. Юра, „Академічного Дому", в будинку „Просвіти", Ставропігії та біля „Маслосоюзу", навела в подробицях всі матеріяльні шкоди як в українських установах, так і в приватних домах (в переплетні „Просвіти" шкода виносить понад міліон золотих, в кліщарни до пів міліона золотих, в друкарні „Діла" 34 тисячі долярів, в „Маслосоюзі" 15 тисяч золотих і т. д.), подала відомі жертви в людях і представивши фактичний хід усіх подій та змалювавши інтервенційну акцію поліції, зажадала від воєводи, як представника влади, забезпеки для здоровля, життя і майна українських мешканців Львова.

Воєвода в помітному подразненні відповів, що на світі ніщо не діється без причин і що трагічні події та шкоди нанесені українському громадянству є наслідком зневаги памяти поляглих польських борців, а саме: памятника на Перзенівці і біля техніки. Далі заявив воєвода, що він зможе ручити за безпеку тільки під умовою, якщо не буде ніяких визиваючих вчинків з боку українців.

Делегати в спокійному тоні заявили, що українське громадянство, вміючи шанувати память своїх поляглих, шанує так само і память чужих і що воно не може брати на свій рахунок несеріозних і невідповідальних вибриків на Перзенівці і біля техніки, бо не знає, хто є їх спричинником і в яких цілях. Та як би там не було, то обовязком міродайних і відповідальних чинників влади є недопустити до дальшого бешкетування товпи та нищення культурного дорібку українського населення.

У відповідь на те воєвода заявив вже спокійно, що він має добру волю і буде старатись недопустити до ніяких нових ексцесів та жалюгідних подій, але й українські відповідальні чинники, зокрема ж репрезентативні круги і преса мусять впливати і на свій загал в подібному успокоюючому дусі.

ШКОДИ.

В часі демонстрацій 2. листопада повибивано шиби в Народній Торговлі у Львові в Ринку і в Народньому Домі при вул. Рутовського. До поданих уже шкід, заподіяних демонстрантами 1. листопада треба додати ще знищення вікон і паркану в школі ім. Т. Шевченка при вул. Супіньского 21. В ночі з 2. на 3. листопада напали польські демонстранти на кравецьку крамницю п. Стеця при вул. Зеленій ч. 31 і розбивши вивіску та віконниці відійшли.

Крім вичислених досі установ потерпіли ще страти: „Ривниця" (в Ринку), якій знищено шильд і вибито вікна, „Центросоюз" і „Сільський Господар" (Зіморовича 20 і 22), де вибито шиби. В доповненні до всего повищого слід пригадати, що 2-го листопада вечером вибили демонстранти шиби в Центробанку що містився в будинку „Просвіти" від Ринку.

АРЕШТУВАННЯ.

Досі не маємо докладних даних про число арештованих. Знаємо тільки, що арештовані: Б. Кравців (студент філь.) і О. Вергановський дня 1. листопада і Ярослав Макарушка (студ. мед.) дня 3. листопада вранці.

РЕВІЗІЇ.

В ночі з дня 2-го на 3-го листопада переведа поліція основну ревізію в приватному мешканні д-ра Любомира Макарушки, урядуючого секретаря УНДО. При ревізії забрали в нього між іншим копію телеграми, яку вислав посол д-р Дмитро Левицький в ночі дня 1. листопада до премієра Ради Міністрів д-ра Бартеля.

ПІДПАЛЕННЯ ТРИБУНИ НА ПЛОЩІ СОКОЛА-БАТЬКА.

„Век Нови" пише про це підпалення так: В часі ночи панував у місті спокій. А над раном станула в полумені українська площа за стрийською рогаткою, що належить до Сокола-Батька. Згоріли там деревляні трибуни. Вступні доходження поліції виявили, що цей огонь спричинили самі українці.. — Цю оригінальну інформацію подаємо без коментарів.

Свято 1. листопада в Самборі.

Десятьліття 1. листопада і торжественне богослуження в церкві в Самборі за впавших за волю стягнули численних священиків та селян з повіту на 1. XI. 1928 р. до церкви, так, що вона була битком наповнена. В церкві при могилі повинно 10 самбірських українських Соколів почетну сторожу. Коли Соколи вийшли з церкви, около 30 поліціянтів обскочило їх і заарештувало забираючи їх на приказ самбірського старости. В наслідок того повстало серед вийшовшого з церкви народу голосне негодування, та — на щастя — кільканадцять одиниць успокоїло народні маси, щоби не прийшло до проливу крови. Тоді зібрані спокійно пішли за арештованими під будинок поліції і там вижидали рішення долі арештованих. В поліції і старостві тимчасом інтервеніювали сенатор Татомир і посол Рогуцький і в наслідок їх інтервенції, староста змінив свою попередню постанову і приказав поліції випустити Соколів на волю. Аж тоді народ відійшов на довірочні збори, що відбулися за запросинами.

По широкому світі.

Почалась сесія еспанського парляменту; у програмі сесії — бюджет і підготовка проєкту нової конституції.

З нагоди 10-ліття незалежности Чехословаччини проголошена амнестія для всіх категорій політично засуджених, з виїмком шпигунів.

Турецький парлямент приняв одноголосно латинську азбуку.

Вислід виборів до міських рад в Англії приніс утрату комуністам і лібералам.

Міські вибори в Боснії та Герцеговині дали перемогу державним партіям.

вої здобули 2946 мандатів проти 1489 опозиції (хорвати, аграрії і незалежні демократи Прибічевича).

Ромунський уряд зголосить імовірно свою димісію.

У Токіо арештували 500 комуністів.

Розвязання організаційної наради УНДО.

Дня 3. листопада ц. р. почалася в год. 10.30 у великій салі Музичного Т-ва ім. Лисенка при вул. Шашкевича організаційна нарада представників УНДО з цілого краю. До проводу були покликані сенатор д-р І. Горбачевський, о. прал. Куницький і Михайло Черкавський з Кремянця. В часі реферату посла Целевича прийшов представник поліції і запитав, що це за зібрання. Коли йому відповіли, що це довірочна нарада, скликана на основі § 2 закону про збори, то він відповів, що він мусить порозумітися в тій справі з ким слід. Вернувши заявив, що або він буде на нараді або розвяже її.

Зібрані виделегували до старости Грод ського посла Целевича в справі вияснення. У старостві заявили пос. Целевичеві, що хоч § 2 є, то влада мусить знати про те, що діється на кожних зборах і через те мусить мати на них свого представника. Коли ж на це збори не погоджуються, то вони не можуть відбутися.

Потім збори виделегували до воєводи сенатора д-ра Горбачевського і посла Целевича в тійже справі, але представник поліції, не чекаючи повороту делегатів, ввів на салю відділ поліції і збори розвязав.

Радянська Україна.

Мікробіольогічний інститут у Києві.

„Пролетарська Правда" з 27. жовтня інформує, що в Києві при вулиці Горовиця вже покінчили ремонт будинку, призначеного на мікробіольогічний інститут, на чолі якого стане теперішний віцепрезидент Української Академії Наук акад. Заболотний. З уваги на те, що цей будинок за малий для інституту, то біля нього на тому самому грунті (в подвірю) будують нову велику будівлю, призначену на лябораторії. Інститут має три відділи-мікро-біольогічний для досліду інфекцій, земельних мікробів і т. п., епідеміольогічний для досліду природи пошестей; біохемічний для досліду хемічних змін у мікробних процесах. Існує плян заснування ще й четвертого відділу паразитольогічного.

Переселення на Київщині

У київській „Пролетарській Правді" з 24. жовтня находимо статтю З. Бородайка про переселення на Київщині. В ній між іншим читаємо:

„Аграрна перенаселеність Київщини досить велика. Як і місто, село має ще багато невикористаної робочої людської сили. Десятирічним пляном переселення з Київщини, виходячи з наявних можливостей використання сільської людности як у своєму господарстві, так і в позачних промислах, зокрема в цензовій та кустарній промисловості, намічено мінімальний шорічний кадр переселців. Наприклад, 1927—28 р. за пляном мали переселити 2.500 дворів. Намічена річна кількість переселців повинна розподілятися поміж тими селами та районами, які за пятирічним пляном виділено як першочергові. До таких належать райони: Шепелицький, Чорнобильський, Хабенський, Іванківський, Жукинський, Обухівський, Димерський, Броварський, Васильківський, Переяславський та Ржищівський".

„Переселький нарид Наркомзему, призначений на поточну переселську кампанію (1928 р.) для Київщини виносить 1.200 родин на тежині кольонізаційні фонди. Крім цього загального наряду ще додатково Київщина одержала спеціяльні наряди: 228 родин на південь України в звязку з приділенням землі для [illegible] трьох [illegible] 130 родин — жидів, 59 родин — циганів та 34 родини поляків, а всього — 1.661 дворів. Крім цих нарядів була можливість використати спеціяльно призначені фонди на півдні УСРР для керівників червоних партизанів та червоноправорців (пільги з нагоди десятиліття червоної армії), але заявок на таке переселення було дуже мало і досі виїхав лише один переселенець".

„Майже на всі призначені місця ходаки з Київщини виїхали, але ще землі за собою не закріпили, або утримуються від закріплення через цьогорічне стихійне лихо в деяких районах кольонізаційного фонду (напр. південь УСРР). Куди ж переселяється селянство Київщини? За нарядом НКЗС призначено такі місцевості для переселення з Київщини: Надволжа (150 родин), Урал (200 родин), Сибір (300 родин), Далекий Схід (550 родин), а разом загального наряду 1200 родин; спеціяльний наряд на південь УСРР 312 родин; до Криму: жидам 75 родин; на Далекий Схід (Біро-Біджанський район) 40 родин, полякам 20 род.; до Сибіру полякам 14 родин, а всього 1661 родин. Остаточних наслідків ходацької кампанії ще нема. Термін закріплення ходаками участків — 1-ше листопада 1928 р. Переселення на закріплені ходаками ділянки гальмується. Бачимо багато прикладів, що переселці від своїх наділів відмовляються. Особливо цей рік досить несприятливий для переселців. Стихійне лихо, що спіткало деякі переселські райони (колфонд), як напр. посіїть на Далекому Сході, посуха на півдні УСРР то-що, до деякої міри не дають змоги переселцям влаштуватися вчасно. Навіть є випадки, що переселці зовсім покидають уже зайняті місця на півдні УСРР. Так само гальмують переселення труднощі з ліквідацією свого майна та будівель переселців. Звичайно, майно й будівлі доводиться продавати за безцін. Виданий цього року кредит незаможному селянству на купівлю будівель і майна — 24.000 карб. на округу — досить малий. Зокрема одно незаможницьке господарство кредитується на 50—300 карб. Такий розмір кредиту на 1 товариство недостатній. Навіть після ліквідації свого майна й будівель переселцеві часто бракує засобів на влаштування господарства на місці оселення".

Так то виглядає на практиці широко задумана але недбало і по партацьки та без гроша виконувана переселенська кампанія. Так на Київщині є в інших округах ще гірше.

Недостача паперу на Україні.

В харківських „Вістях" з 19. жовтня ц. р. читаємо: „На ринкові паперу спостерігається значне загострення дефіциту на окремі сорти паперу, зокрема — на папір для друку і письма. За відомостями української філії Папірсиндикату вона одержує в 1-ому кварталі 1.000 тон паперу для письма і 1.600 тон — для друку. Ця кількість паперу задовольняє потреби видавництв і поліграфічної промисловости лише на 40 відс. Крім цих сортів паперу на 1-й квартал буде проведено ще 800 тон „масльовки". Цю кількість ухвалено росподілити так: 70 відс. ухвалено передати махорочно-тютюновій промисловості, а 30 відс. — поліграфічній промисловості і видавництвам України".

Ось до чого доводить кольоніяльна політика Москви, що вона її управляє щодо України навіть у такій ділянці промислу як папір. Можуть затирати руки з радости всі комуністичні ортодокси і московські слупайки, що пильнують на Україні найбільше того, „щоби Москві „кривди" не сталося. Українці не матимуть на чім писати.

Напад на приватне помешкання д-ра Паньчишина.

В суботу 3. листопада повідомлено відомого львівського лікаря д-ра Паньчишина, що вечером плянують напад на його приватне помешкання. Доктор Паньчишин повідомив про це негайно дирекцію поліції та питався, що має робити. З поліції заспокоювали його та [illegible], щоби не допустити [illegible]. Між год. 8—9 веч., коли [illegible] д-р Паньчишин відвідував пацієнтів, зблизилося до його дому, як стверджують свідки, 8-ох молодих людей в корпорантських студентських шапках і обкидали дім великими камінюками. В ждальні висаджено вікна і хоч були спущені стори, то камінюки впали до середини, викликуючи паніку серед 5-х хорих, що ждали на чергу. Каміння величини цегли. Скло з розбитих вікон долетіло до протилежної стіни ждальні, віддаленої 6 м. Повідомлений негайно телефоном дільничний комісаріят вислав поліцаїв, які не знали про плянований напад. Д-р Паньчишин вислав зараже після того відповідну телеграму до мін. внутр. справ Складковського. „Газета Поранна" пише, що тих, що вибили вікна д-рові П., арештовано.

РЕВІЗІЇ.

В суботу вечером перевела поліція ревізію в домівці Сокола Батька при вул. Руській, а крім того в Акад. Домі при вул. Супінського. Ревізії переводжено також у приватних мешканнях.

ДАЛЬШІ ВУЛИЧНІ ЕКСЦЕСИ.

В суботу вуличні демонстранти побили шильди в крамницях „Маслосоюзу" при вул. Зиблікевича, Сапіги і Личаківській.

В суботу, дня 3. листопада 1928 р. около год. 8-ої веч. якісь напасники (свідки оповідають, що були в шапках польських корпорантів) повибивали камінням шиби в вікнах помешкання адвоката д-ра І. Волошина при вул. Фридрихів ч. 12. І. пов. Напад був так страшний, що в першій хвилині не можна було здати собі справи з того, що зайшло. В часі нападу світилося в помешканню і в канцелярії і напасники власне кидали там каменюками, очевидно числячися з тим, що вбють когось або тяжко скалічіть. Ціле помешкання засіяне відламками скла. Внесено донесення до держ. прокуратури і староства городського.

Неділя 4. листопада минула у Львові спокійно. Весь день і ніч патролювали по місті поліцаї. До Львова приділили на переходовий час 150 поліцаїв, які є на вишколі у Мостах Великих.

АРЕШТИ У ЛЬВОВІ.

Протягом суботи і неділі перевела поліція цілий ряд арештувань у Львові. **На основі отриманих редакцією інформацій арештовані між іншим такі особи: Матчак Михайло, Рудницький Іван, два брати Богачевські (студенти), Драган (студент), Кравцівна (студентка), Білостоцький (студент), Гафткович (урядник Сокола-Батька), Лужницький Григорій, д-р Гнатевич Богдан і Радивиз (студент), Мойсеєвичівна (студентка), Сушко Роман і Лужницький Р.**

Ріжні вісти.

ПОЛЬСЬКО-ЛИТ. КОНФЕРЕНЦІЯ.

До Кенігсбергу приїхав 5. листопада міністр закорд. справ Залеський із членами делегації Голувком, радн. Шумлаковським і нач. Тарновським, щоби взяти участь у польсько-литовських переговорах. У склад литовської делегації входить мін. війни Даукантас, а головою лит. делегації є Вальдемарас. Конференція зачала радити в суботу.

ПОЖЕЖА В ГОРОДКУ ЯГ.

Дня 4. листопада веч. вибухла в Городку Яг. велика пожежа. Згоріло 17 домів.

РЕФОРМИ В ЕСПАНІЇ.

Еспанський король підписав декрет, який змінює структуру мін. департаментів. Мін-ство закорд. справ приділено до президії ради міністрів. Закордонні справи буде полагоджувати сам шеф уряду.

АРЕШТУВАЛИ ПАНГАЛЬОСА.

В Атенах арештували ген. Пангальоса в звязку з маніфестацією підчас виборів перед домом клюбу партії ген. Пангальоса.

ЕТНА ОЗИВАЄТЬСЯ.

Етна є чинна від 2. листопада. З кратеру добуваються великі стовпи диму і вогонь.

ВБИВ ЄГИПЕТ. КНЯЖНУ НА КОНЦЕРТІ.

У Відні в салі Концертгаузу бувш. ротмістр бар. Гартнер убив 3-ма рев. стрілами єгипетську княжну Джіді Могет, 28-літню дочку бувш. єгипетського міністра скарбу Могета баші. Гартнера арештували. Він зізнав, що вбив княжну тому, що не хотіла вийти за нього.

МАНІФЕСТАЦІЇ ХЛІБОРОБІВ У РИМІ

До Риму приїхало з цілої Італії 65 тисяч хліборобів, щоби віддати честь Мусолінієві. Вулицями перейшов 40 тис. і 25 тис. позів. На Піяца Венеція зложили богато вінців на могилі Незнаного Вояка. Мусоліні виголосив промову з балькону палати на Віа Венеція, в якій м. і. сказав, що народи, які занедбують землю, засуджені на загибіль.

ДИМІСІЯ РОМУНСЬКОГО КАБІНЕТУ.

Ромунський уряд подався до димісії. Регенція хоче створити концентраційний уряд. Кажуть, що Маніу дістане місію утворити кабінет. До часу повороту Титулеску з Льондону керовництво мініства закорд. справ обняв би Вайда Воєвод, який має бути міністром вн. справ. Новий кабінет мав би перевести виб. реформу. Часописи повідомляють, що провенційна цензура скасована.

ЗАВАЛИВСЯ 5-ПОВЕРХОВИЙ БУДИНОК.

В Парижі в Шамп Елісе завалився з пятниці на суботу 5-поверховий дім, майже цілком викінчений. Жертв у людях не було, бо катастрофа сталася в ночі. Рано був на місці катастрофи премієр Пуанкаре.

РОЗПРАВА ПРОТИ ВБИЙНИКА ГЕН. ОБРЕГОНА.

В Мехику відбувається розправа проти вбийника президента Обрегона — Тореля. Публику і журналістів ревідують, чи не мають оброї. Торель сказав, що він убив Обрегона, щоби прислужитися католицизмові.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·88·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·00, чеська корона 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·50—1·25·00, румунська лея 0·05·25—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·75, швайцарський франк 1·71·30—1·71·80, фунт штерлінгів 43·40·00—43·60·00, радянський червінець 26·00—27·00.

Золото: 20 корон 36·00·00—36·50·00, 20 франків 34·40·00—34·70·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·75·00, 10 російських рублів 46·50·00—47·20·00.

Срібло: Австрійська корона 0·69·00—0·70·00, 5 австрійських корон 3·55·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·77·00—1·80·00, російський рубель 3·00·00—3·10·00, копійки за рубель 1·50·00—1·55·00.

Збіжжя.

Пшениця дворська 46·50—47·20, пшениця селянська 44·00—44·50, жито галицьке 34·75—35·75, ячмінь галицький броварняний 30·50—31·50, ячмінь на мливо 30·00—31·00, ячмінь пастевний 35·50—36·25, овес галицький 31·50—32·50, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболя промислова 5·75—6·25, фасоля біла 85·00—110·00, фасоля красна колірова 55·00—60·00, фасоля краса 75·00—85·00, горох Вікторія 37·50—67·50, горох пільний 45·00—47·00, боби 30·00—35·00, вишня пасп. в зерні 00·00—00·00, вика 34·25—34·25, сіно солодке пресоване пресоване 18·00—20·00, солома пресована 5·00—5·25, гречка 15·00—16·75, дьолина синій 21·50—22·50, рі... 72·00—74·00, кубінь синій 70·00—79·00, мука пшенична 50 прц. 71·00—62·00, мука житна 70 прц. 51·00—51·00, гречка кукурудзяна 67·00—70·00, мука кукурудзяна 39·00—41·00, отруби пшеничні 24·75—25·25, отруби житні 23·25—23·75, крупи гречані 79·75—79·75, крупи ячмінні 49·00—, пшоно 24·75—25·25, просо красне 51·75, пенюх 49·00—51·00, [illegible] 37·00—30·00, 40·00—41·00, мак сизий 100·00—110·00, мак синій 125·00—135·00, Страдч Нерть 1·65. Миючі чотові виробу [illegible] 1·35—1·65—1·75, мішки уживані добрі 1·35—1·65.

НОВИНКИ

— **На покриття втрат.** Вині зголосила ся до нашої Адміністрації передплатниця „Діла“ п. **Н. С.** і зложила 20 золотих на покриття втрат, заподіяних демонстрантами в друкарні „Діла“.

— **Ще одно заперечення.** Варшавський осередок УНР заперечує в польській пресі автентичність листа п. Андрія Лівицького, опублікованого в харківському „Комуністі“. Отже ще одно підтвердження на те, як комуністи фальсифікують всякі публіковані ними документи.

— **Дентистична порадня у Львові.** Дня 1. листопада відбулося в домівці „Українського Т-ва Охорони дітей і опіки над молодю“ святочне відкриття першої у Львові української дентистичної порадні. Фундатором порадні є митрополит Андрей Шептицький. На святі заступав фундатора о. крил. Томович. Відповідну до хвилі промову виголосив голова Т-ва Охорони дітей і опіки над молодю“ д-р Ю. Савчак і передав цю нову вельми корисну гуманітарну установу голові секції „Порадня Матерей“ п. Марії Перфецькій. Дентистична порадня дістала приміщення при вул. Хорошовського ч. 15. Буде вона обслугувати дітей і шкільну молодь. Порадню будуть вести лікарі д-р Ортинська і д-р Чайковська.

— **До передплатників „Життя і Знання“ і „Світа“.** При повнім знищенні переплетні „Просвіти“ пропав увесь готовий наклад останніх чисел „Життя і Знання“ і „Світа“, що находились у переплеті. Редакції згаданих журналів прохають своїх передплатників вибачити, що не дістануть цих чисел. Треба всю працю починати наново.

— **Львівська хроніка.** По кілька місяців вязниці дістали спільники молодого помічника огородника Ярголінського, який вирвав ще в марті біржевикові теку з 9.000 зол. і 65 дол. Цими грішми поділився Ярголінський з аматорами легкого хліба Канею і Дудею, які дали переховати добичу своїм нареченим. Про сховище знало забагато осіб ласих на гроші і грабіж вийшла наверх. Ярголінський відбуватиме садоводську практику 2 роки у вязниці. — У задушний день хотіла вмерти на янівськім цвинтарі на могилі свого нареченого 29-літня Єлисавета Крук, у розпуці, що втратила його два тижні тому. Затроєна сильним квасом відвезена до шпиталю.

— **Поворот „Цепеліна“.** „Граф Цепелін“ вернувся з Америки до Німеччини 1-го ц. м. в г. 7. врамці. Він знизився над Боденським озером, біля якого лежить майдан Фрідріхсгафен. Перед майданом зібралась така велика юрба, що поліція не в силі була її вдержати. Юрба вдерлась на майдан і коли „Цепелін“ наближувався до землі небагато бракувало до катастрофи: він міг ось-ось потрощити багато осіб. Спізнений поворот „Цепеліна“ розяснюється бурею, яка зігнала його над океаном з простого шляху. Сензацію німецькій пресі зробив американець Кляренс Тергюн, який їхав на „Цепеліні“ „зайцем“, замість якоїсь леді Гей, висланий америк. пресовою агенцією Герста для реклами. Коли представники німецької преси і американської (з інших агенцій) хотіли зробити знимки і фотографії, тоді Тергюн запротестував проти цього, заявляючи, що він має монополь на такі справоздання. Берлінська преса висловлює своє невдоволення такими дешевими методами американської реклями, дорого оплачуваними. Д-р Екнер творець воздушного велетня і організатор виправи заявив, що „Цепелін“ вибереться ще раз до Америки, але на майбутнє треба буде будувати тривкіщі та хутші воздушні кораблі.

— **Ріжні вістки.** 1-го ц. м. відкрили памятник відомому македонському діячеві Тодорові Александрові в Кюстенділь, за гроші зібрані з національної збірки. — У Каліфорнії мають вибудувати найбільший у світі телескоп вартости 600.000 дол. — У Берліні згинув в автовій катастрофі артист Вернер Пітав, син відомої артистки Гільди Гофер. — Віденьь уперше розмовляв телефонічно з Америкою. — У Ленінградській губернії появились у великій скількости вовки та медведі, що поривають селянам худобу. — У Сао-Пальо (Бразилія) відкрили багаті джерела нафти. — У Вердені відкрили памятник у честь 530 дітей, що згинули підчас великої війни на полі бою. — Вода на озерах довкола Льокарна зросла так високо, що деякі дільниці міста залиті і палата, де підписали відомий пакт загрожена.

— **Чи Ванцетті невинний?** Ню-йорський бандит Франк Сільва склав письменну заяву, що напад на урядовця автової фабрики в Массачузетз зробив він, а не Ванцетті. Губернатор Фуллер уважає його заяву видуманою і придуманою оборонцями засуджених на смерть Сакка та Ванцетті. А проте заява Сільви наробила багато шуму, тому, що між самими американцями виринали врязи-годи сумніви щодо вини обох анархістів.

— **Раковський голодує?** Один із визначних франц. діячів дістав листа від бувшого радянського дипльомата Раковського, засланого до Астрахана. Раковський закінчив студію про Сен-Сімона, але не знає, чого чіпитись далі. Він нарікає на відношення до нього „більшости Сталінців“, які не шанують його заслуг старого большевика і дають йому голодувати разом зріднею. Пайок, який він дістає з Москви, замалий на прожиток, а з пера жити не може, бо ніодна радянська газета не схоче помістити статтей опозиціоніста. Раковському пропонували кілька разів помиритись зі Сталіном, але він не згодився.

— **Наслідниця Миколи II-го.** Псевдовелика княжна Анастазія Чайковська, що віхала до Ню Йорку добиватись своїх „прав“ як донька Миколи II втратила після якогось часу матеріяльну піддержку американки Лідс, що зневірилась в її автентичність. Тепер вона звернулась до суду з домаганням, щоби видати її все майно, лишене царем. Процес веде відомий адвокат Фельов, який заявив, що він має відповідну скількість документів, які доказують царське походження Чайковської. Може нарешті американський суд перевірить, наскільки Чайковська є великою княжною.

— **„Тартюф“ і магомеданці.** Аж тепер, 300 літ після смерти Мольєра виставили вперше в Фезі „Тартюфа“, недавно перекладеного на арабську мову. Ортодоксійні магомеданські глядачі були обурені песою, бо добачили в ній сатиру на мусулманську чеснотливість. Вони звернулись до франц. намісника з домаганням, щоби він припинив дальші вистави, що ширять деморалізацію. Намісник відповів, що це не його справа. Тоді пішла делегація до султана. Мулей Магомед відповів, що вважає „Тартюфа“ цікавою песою, яка не має в собі нічого неморального.

— **Англія лякається за свою фльоту.** Англійський адміністраційний уряд видав на днях розпорядок, щоби здисциплінувати всіх урядовців і робітників, занятих в англійській адміралції, які належать до комуністичної партії. Димісія не обовязуватиме лише тих, які добровільно виступлять з комунізуючих організацій. Урядова відозва до димісіонованих урядовців оправдує наказ тим, що влада не вважає справи політичною. Комунізм є ідеольогією революційною, а прихильників цієї ідеольогії не можна тримати на службі суперечній з їхніми ідеями.

Театри.

Великий Міський Театр:
Понеділок 5-го, год. 7·30 веч. „Церковна миш“, комедія, 50% знижки.
Вівторок 6-го, г. 7·30 веч. „Таємнича дама“, оперетка.

Кіна.

„Апольо“: „Президент“.
„Лев“: „Дикунка“.
„Оаза“: „Коли в жінки прокидається кохання“.
„Палас“: „Поворот з неволі“.
„Фатаморгана“ „Виродження“.

ВІДОЗВИ Й КОМУНІКАТИ.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА І УКРАЇНСЬКИХ ВИДАВНИЦТВ.

Десятки тисяч населення кидає річно рідну землю, щоби шукати кращої долі за морем. Ідуть вони у невідоме, може на згубу, а може на щастя, всі вони відчувають потребу розради, опіки і піддержки. Такою розрадою і піддержкою є книжка.

Ріжні народи розуміють це і тому скрізь, чи то на збірних пунктах, на етапах чи на кораблях уладжують для емігрантів бібліотеки, з яких ці емігранти користають у часі мандрівки на чужину.

Український емігрант це має ніде своєї книжки, а чужої не читає, бо не вміє. Тому марнує часами цілі тижні і не користає зовсім у часі дороги.

Щоби цьому зарадити, щоби дати моральну піддержку українському емігрантові рішило Товариство Опіки над Українськими Емігрантами скомплетувати декілька бібліотек, які можна буде примістити на еміграційних етапах, на яких здержуються наші емігранти і на кораблях, які наших емігрантів перевозять. Тому наше товариство звертається до українського громадянства, як і всіх українських видавництв з проханням **надсилати йому книжки**, головно белетристичного характеру, які будуть ужиті для бібліотек українського емігранта.

Львів, дня 1. жовтня 1928.

ЗА ТОВАРИСТВО ОПІКИ НАД УКРАЇНСЬКИМИ ЕМІГРАНТАМИ:

М. Заячківський, голова. **Д-р В. Константинович**, секретар.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир П Карабіневича на Волині.
Турійськ 6. XI. Гейша.
7. XI. Вихрест.
8. XI. Маруся Богуславка
9. XI. Циганка Аза.
10. XI. День і Ніч.
11. XI. Вій. 846 5—7

Львівський Гротесковий Театр Ляльок відвідає з виставами славнозвісної гротески на 3 дії Галактіона Чіпки і Ле-ле п. з. „ВЕРТЕП НАШИХ ДНІВ“ міста Перемишль в неділю, дня 4. падолиста, Дрогобич в понеділок, дня 5. падолиста і Самбір у вівторок, дня 6. падолиста п. р. 864 3—3

До передплатників і читачів журналу „Світ“. У часі нападу на дім „Просвіти“ в дні 1. листопада знищила товпа також і цілий наклад „Світу“, який вже був готовий до висилки. Наслідком цього видавництво журналу приневолене робити другий наклад, який негайно по видрукуванні вишлеться всім передплатникам — **Адміністрація журналу „Світ“.**

Звичайні Загальні Збори філії Т-ва Охорони Воєнних Могил у Станиславові відбудуться дня 8. листопада ц. р. в год. 8-ій вечером у кімнатах Т-ва „Українська Бесіда“ при вул. Голуховського ч. 20. з таким денним порядком: 1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 2) Звіт уступаючого виділу з діяльности за діловий рік 1927/28. 3) Вибір нового виділу і контрольної комісії. 4) Внесення та запити. — За Виділ Ф. Т. О. В. М: Н. Даниш вр. заст. голови, Ю. Гаванський вр. секретар.

Заборона публичної збірки на Українських Інвалідів. На прохання „Українського Товариства Допомоги Інвалідам“ у Львові внесене дня 6. липня ц. р., львівський воєвідський уряд відповів відмовою дозволу на переведення публичної збірки жертв у листопаді ц. р. Як відомо, Товариство несе поміч українським інвалідам виключно з фондів, зложених нашим громадянством. Попередніми роками Т-во переводило збірку двічи в рік: в Зелені Свята і в листопаді. Одначе в жовтні мин. року львівське воєвідство повідомило, що може давати дозвіл тільки на одну збірку в році. Тимчасом цього року навіть одної публичної збірки не можемо перевести. Воєвідський уряд мотивує свою відмову тим, що листопад занятий уже для збірок інших інституцій. Оскільки знаємо, ніяке українське товариство не має дозволу на збірку в цьому місяці; значить: дозвіл на збірки мають польські і жидівські товариства. „Українське Товариство Допомоги Інвалідам“ змогло в останнім часі поширити свою діяльність. Булоб надзвичайно прикро, колиб унеможливлення публичної збірки відбилося некорисно на дальшій долі наших інвалідів. Більший, як колинебудь, наш обовязок допомогти інвалідам з нагоди десятиліття наших визвольних змагань. Хоча публична збірка заборонена, але нам лишається змога робити складки в читальнях, кооперативах, церквах та товариствах. Нехай не буде ніодного українця, що не пожертвував би на українських інвалідів у листопаді. Жертви слати на адресу: „Українське Товариство Допомоги Інвалідам“ у Львові, вул. Руська ч. 3 II.

КОНКУРС.

Управа приватної учительської жіночої Семинарії СС. Василіянок в Дрогобичі розписує конкурс на посади:

1) Учителя (льки) польської мови.
2) Учителя (льки) педагогічних наук.
3) Учителя (льки) рисунків.

Рефлектується лише на кваліфіковані сили, згладно з дозволом навчання. Платня після угоди. Зголошення з долученням відпису документів до 15-го листопада ц. р. 866 2—3

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів Ринок ч. 10.